

Det er dog navnlig til den ugifte Kvinde, Spørgsmaalet om Sædelighedskravets Lighed er stillet. Det er af Hensyn til de mange, som savne et Kjærlighedshjem og en Hustrus og Moders Pligter, at man raader til at slappe Sædelighedskravet og søge Erstatning i ubundne Kjønnsforhold med deres for Kvinder uundgaaelige Skuffelser og Krænkelser. „Dette er“ siger Frøken Grundtvig, „at byde Stene for Brød!“ Hun vil derimod søge Erstatning i Arbejde og i Kjærlighedsgjæringer mod de lidende i Samfundet. Hun mener, at den naturlige Trang til at elske kan omsættes i Menneskekjærlighed. Ja, det kan den! Der er en vidunderlig Varme og Spirekraft i den Følelse, der har givet Afkald paa det Erotiske og udelt fæster Rod i det etiske Liv. Der er i Tiden et Kald til Kvinden, og der er mange, som have set med stor Forventning og Haab hen til vore oplyste, aandsudviklede, ugifte Kvinder og lovet sig gode Frugter af deres Indflydelse og Arbejde paa vort Folks sædelige Udvikling. Men der er tillige en Fare i den overhaandtagende Vantro som kan fylde med Bekymring. Thi hvis den ugifte Kvinde ikke til Tider skal føle sin Gjærning for tung, da maa hun kunne hvile sin Sjæl i Troen.

Hvad vil det sige at slappe Sædelighedskravet? Vi kunne forbyrde os derimod, og Samfundslovene kunne hæle med os, men det levende Sædelighedskrav staar urokket, ikke alene i Tavlen fra Sinai, men i vor levende sædelige Bevidsthed og vor Samvittighed. Derfor har ogsaa den ugifte Kvinde netop en aandelig Glæde i at bevare sin Uskyld; var denne derimod tabt, da — forekommer det mig — vilde Livsmod og Livsglæde være tabt med den.

Lad os holde Idealet oppe! vi Kvinder kunne ikke undvære det. Lad os vogte vor Skat, vor medtødte Blufærdighed. Vor sædelige Følelse danner netop Modvægten mod den paa andre Omraader overlegne Mandighed. Tabte vi denne Modvægt, idet vi fulgte den fri Kjærligheds Profeter, vilde vi — for lette, som vi var — snart være kastede ud af vor faste Stilling i Samfundet til dets Ødelæggelse og til Ulykke for Mænd og Kvinder.

Pauline Aggersborg.